

ud over deres finantsielle Vanskeligheder. Hvad jeg gaar ud fra, og hvad der er min bestemte Overbevisning i denne Sag, er, at dette Spørgsmaal har en stor almindelig Interesse, og det, at man ved at støtte en almindelig Opgave kommer til at yde Hjælp til Enkelte, kan for mit Vedkommende ikke være nogen Hindring for at gaa dertil. Situationen er imidlertid saaledes, mine Herrer, at hvis der ikke i en meget nær Fremtid ydes de to paagældende Fabriker en endog temmelig kraftig Understøttelse, vil det med Sikkerhed være at forudsæ, at Fabrikationen vil ophøre, og Muligheden for, at man her i Landet, maaste til stor Gavn for det Almene, kunde have fremkaldt en Industri, vil i lange Tider vistnok være borte. Jeg skulde derfor meget ønske, at det høje Thing med Hensyn til dette Lovforslag ikke vilde følge den Vej, som man i det andet Thing har fulgt, nemlig ved dets Behandling at indlade sig paa en udførlig Drøftelse af selve dette Spørgsmaal. Jeg tror, at det allerede fra saa mange Sider er næsten udtømt, at der ikke kan siges meget Nyt derom, hverken pro eller contra; jeg vilde derfor for mit Vedkommende ønske, at denne Lov i den Skikkelse, hvori den nu foreligger, som jeg betragter som en slet og ret Retfærdighedshandling lige overfor den nuværende Sufferindustri, maatte passere uden videre, saaledes som den er vedtagen i det andet Thing, og jeg haaber da, at vi ved Behandlingen af Finantslovene kommer ind paa en Overveelse og en, som jeg haaber, gunstig Afgjørelse af, hvad der maa gøres, for at det Forsøg paa en Sufferindustri, der er begyndt her i Landet, ikke allerede i den aller-nærmeste Fremtid skal strande.

N. Jensen (Marhus Amts 3die Valgkreds): Naar det ærede Medlem, der nu satte sig, sluttede med Ordet om, at vi vilde lade denne Lov gaa igjennem Thinget, saaledes som den er vedtagen i det andet Thing, og uden at undertaste Sagen en videregaaende Drøftelse, er jeg for saa vidt enig med ham, at ogsaa jeg tror, at nærværende Lov er en Retfærdighedshandling imod de vedkommende Fabrikanter. Jeg gaar nemlig ud fra, at den Berøgning, der har hidført det Resultat, hvorpaa Loven er bygget, er rigtig, og at altsaa Loven af 1873 har forlangt noget mere af Fabrikkerne, end det var Hensigten at forlange. Er det imidlertid Tilfældet, at man, støttet til andre Argumenter, er kommen til at forlange mere, end man havde til Hensigt at ville forlange, idet man vil stille disse Fabrikkers Produkter lige med det fra Udlandet indførte Sukker, synes det mig at være en simpel Retfærdighedshandling, at man nedsætter det, man har krævet for Meget, og tilbagebetaler det, som man allerede har opkrævet uden at vilde opkræve det. Derimod er jeg ikke enig med det ærede Medlems Slutningstank, naar han troede, at man paa Finantsloven vilde kunne komme til

et for Fabrikernes fortsatte Tilværelse helbdigt Resultat. Dette maatte jo nemlig absolut forudsætte en gjennemgaaende Betragtning af Hovedspørgsmaalet, og det Hovedspørgsmaal, der i det Hele her stiller sig frem for mig, er, om Sufferindustrien egner sig saaledes her for vort Klima, for vort Agerbrug og for vore Forhold, at der er rimelig Udsigt til, at det i økonomisk Henseende vil kunne give et godt Resultat, naar Staten hjælper den over disse Prøveaar. Jeg anerkender de Betragtninger, der ere blevne fremsatte om Vanskeligheden ved at komme over de første Aar; jeg forstaaer godt, at disse vanskelige Prøveaar, selv om den Forudsætning, hvorfra man gik ud ved Fabrikernes Anlæg, var rigtig, at de virkelig i økonomisk Henseende vilde give et godt Resultat, alligevel med Nødvendighed vilde indfinde sig her, hvor Industrien er fuldstændig ny, hvor man ikke har Arbeidere, som forstaa de forskjellige Grene af Arbejdet, Røedyrningen og Tilværelsen, som høre med til Industrien. Smidlertid bliver det Hovedspørgsmaal tilbage: Vil denne Industri, naar man er kommen over disse Prøveaar, vise sig heldig; vil den da give et godt økonomisk Resultat; vil man da faae noget Lignende, som agtede og indsigtsfulde Landmænd have beskrevet os om de tydske Forhold? Det er de Erfaringer, som man til Belysning af dette Spørgsmaal allerede har indvundet, der skulde afgjøre, hvorvidt man ved Finantslovenes Behandling under en eller anden Form bør bringe en betydelig Støtte for Fabrikkerne, eller hvorvidt man bør nægte det. Det ærede Medlem, der sidst talte, henviste til Erfaringer i andre Lande; men jeg er ikke enig med ham om det Resultat, hvortil han derved kom, thi det forekommer mig, at der foreligger Erfaringer og Sammenligninger mellem Forholdene her og andre Esteder, navnlig i Nordtyskland; som temmelig klart vise, at denne Industri ikke lader sig indføre her, som gjøres det overmaade truifsomt, om det danske Klima egner sig for Dyrkning af Sufferroer. Der er for det Første en ikke ringe Forskjel med Hensyn baade til Varme og Fugtighedsforhold mellem de danske Der og Nordtyskland. Jeg vil blot i Parenthes sige, at disse Aaastande og nogle flere, som jeg i den Henseende vil fremsætte, selvfølgelig ikke støtte sig til personlige Sagtagelser af mig, men til Udtalelser af en Mand, der har et stort Navn i Landbruget, og som ogsaa jeg tillægger megen Betydning. Jeg har troet at burde forudstille en Bemærkning om, hvem det er, jeg støtter mig til, for ikke at blive misforstaaet. (En Stemme: Hvem er det?) Det er Lesdorff. Der er altsaa efter statistiske Undersøgelser en betydelig Forskjel baade med Hensyn til Varme og Fugtighedsforhold mellem Nordtyskland og her, ikke blot saaledes, at der er mere Varme og mere Fugtighed i Nordtyskland end her, men ogsaa saaledes, at Varmen og Fugtigheden falder paa gunstigere Tider der end her. Vi have